

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 760/05
23.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа са саветником Врховног суда Војком Омчикус, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду К. 615/04 од 10.02.2005. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, и браниоца оптуженог, дана 23. јуна 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Новом Саду К. 615/04 од 10.2.2005. године у осуђујућем делу ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Побијаном пресудом, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, за које је осуђен на казну затвора у трајању од четири године.

На основу члана 60. и 69. ОКЗ, оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета и то бонови за плаћање посебне накнаде за коришћење аутопутева Републичке дирекције за путеве у вредности од 200 динара (пет бунтова по 200 комада), 500 динара (један бунт од 100 комада) и 100 динара (два бунта по 100 комада укупне вредности по 170.000,00 динара, фалсификовани извод "Делта банке" АД број 180 за дан 30.9.2004. године, а Предузеће "Дунав транспорт" ДОО Нови Сад, оверен фалсификованим потписом и печатом наведеног предузећа, рачун Републичке дирекције за путеве Одељења за наплату путарине број 239 од 1.10.2004. године за куповину бонова за предузеће "Дунав транспорт" ДОО Нови Сад на износ од 170.000,00 динара са потписом ВВ и фалсификованим бројем личне карте, једна црна ташна (акт ташна марке "Самсонајт" са шифром на којој се налази бројна ознака 464, једно кућиште рачунара сиво металик боје са исписаним бројем фломастером 42838 А марке "Хипомедија" бонови за плаћање посебне накнаде за коришћење аутопута у апоену од 10 динара, серијски број 011903,07954,039309- три комада у апоенима од 20 динара, серијски број 010061- један комад у апоену од 50 динара, серијски број 006494, један комад у апоену од 100 динара, серијски број 015764- један комад, у апоену од 200 динара, серијски број 015139 и 009763-два комада у апоену од 500 динара, серијски број 00736 – један комад, рачун број 764 од дана 17.9.2004. године (серијски број 784) извод број 180 од дана 16.9.2004. године, на име "Тим Трејд", бонови за плаћање посебне накнаде за коришћење аутопутева Републике Србије, Министарство за саобраћај и веза, Дирекција за путеве следећих вредности: шест бонова у вредности од 50 динара и један бон у вредности од 20 динара.

Време проведено у притвору окривљеном у периоду од 1.10.2004. до 10.2.2005. се урачунава у изречену казну.

Оптужени је обавезан да обештети оштећеног у износу од 9.720.000,00 динара у року од 90 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а исти је ослобођен плаћања судског паушала, а трошкови кривичног поступка падају на терет буџета суда.

Према оптуженима ВВ и ББ је на основу члана 354. став 1. тачка 1. ЗКП-а, одбијена оптужба да су извршили кривично дело преваре из члана 171. став 3. у вези става 1. КЗ РС у помагању у вези члана 24. ОКЗ.

Против те пресуде у осуђујућем делу изјавио је жалбу бранилац оптуженог, адвокат АБ, због одлуке о казни са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна. У овој жалби стављен је захтев да бранилац буде обавештен о седници већа.

Републички јавни тужилац, у писменом поднеску Ктр. број 903/05 од 17.5.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог, као неоснована, одбије.

Пошто је поступио у смислу члана 375. ЗКП-а, Врховни суд, је у седници већа у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, и браниоца оптуженог, адвоката АБ, размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у изјављеној жалби и писменом поднеску Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд поводом изјављене жалбе увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, у жалби браниоца оптуженог, се наводи да у конкретном случају нема неких нових олакшавајућих околности, али, жалба сматра да првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности, а пре свега допринос оштећеног за извршење кривичног дела за које је оптужени оглашен кривим, јер је оштећени својим понашањем навео оптуженог да изврши ово кривично дело. Када се ради о изразито друштвено опасном делу првостепени суд није навео разлоге, због чега би баш ово дело било изразито друштвено опасно, па поред тога ни висина противправно прибављене имовинске користи, се по наводима из жалбе не би могла узети као отежавајућа околност. Зато, имајући у виду да не стоје отежавајуће околности које је првостепени суд навео у образложењу своје пресуде, као и чињеницу да првостепени суд није дао довољан значај олакшавајућим околностима које стоје на страни оптуженог, а поготову допринос оштећеног, па имајући сто све у виду може се рећи да наведене олакшавајуће околности имају карактер особито олакшавајућих околности и да је било места примени одредаба о ублажавању казне и изрицању блаже казне.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је жалба неоснована.

Ово због тога, што је првостепени суд, приликом одлучивања о казни од олакшавајућих околности имао у виду да је оптужени породичан човек, ожењен и да је отац двоје деце, да је до сада неосуђиван, да се против њега не води поступак за друго кривично дело, да је потпуно и искрено признао извршење кривичног дела, коректан однос током поступка и изражено кајање и жаљење за своје поступке, те намера оптуженог да у целости обештети оштећене, а делом и околност да оштећени није на адекватан начин организовао рад своје службе, а од отежавајућих околности да се ради о делу које је изразито друштвено опасно дело јер се ради о великом износу (9.720.000,00 динара) прибављене против правне имовинске користи.

По налажењу Врховног суда, насупрот наводима у изјављеној жалби првостепени суд је утврђеним олакшавајућим околностима као и отежавајућим околностима, дао одговарајући значај, па се самим тим не може прихватити навод из жалбе браниоца оптуженог да наведене олакшавајуће околности имају карактер особито олакшавајућих околности.

Према томе, и по налажењу Врховног суда насупрот наводима у жалби браниоца оптуженог, правилно је поступио првостепени суд и када је оптуженог за кривично дело у питању осудио на казну затвора у трајању од четири године, јер је та казна, и по налажењу Врховног суда нужна казна ради постизања сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ и истовремено одговара степену кривичне одговорности оптуженог. Врховни суд се није упустио у оцену правилности првостепене пресуде у делу одлуке којим је на основу члана 354. став 1. тачка 1. ЗКП-а према оптуженом ВВ и ББ одбијена оптужба, јер није било жалбе овлашћеног лица.

Са свега напред изложеног а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Записничар, Председник већа,

Војка Омчикус, с.р. судија,

Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

љМ